

עלון מס' 958
ויהי
י' בטבת תשפ"ה

ישא ברכה

יוצא ע"י אברכי הכולל שבמוסדות 'יגל יעקב', חולון
בראשות מורר עטר הרה"ג יוסף מוגרבי שליט"א

מסוכן מאש!

כוחו של הרגל!

ישנו דבר שהוא מסוכן מאש ובכוחו להחריב עולם שלם. כשהוא מופיע קשה מאוד להתנתק ממנו, והנוזק שהוא יכול לגרום עצום ורב. רוצים לדעת מהו הדבר? ובכן הדבר הינו הכעס! דיו רב נשפך מקולמוסם של רבותינו בעלי המוסר על גנות הכעס. רבי אליעזר פאפו זצ"ל, כתב בסיפרו החשוב "פלא יועץ" (ערך כעס): "ידוע חומר הכעס כמה החמירו בש"ס ובוזהר הקדוש ובכתבי האר"י ז"ל תסמר שערות אנוש, ולפי חומר שבו האיש החפץ חיים ויש לו טבע ומידת הכעס לו, בכוח יגבר וברוב עוז ותעצומות לגדור בעצמו גדרים וסייגים למשוך עצמו ולהציל נפשו מרדת שחת, בתחבולות יעשה מלחמה שלא לבוא לכלל כעס, והגדר הגדול שירשום בכתב וילקט מאמרי רז"ל בש"ס ומדרשים וזוהר הקדוש ודברי האר"י ז"ל, ויהיו לזיכרון בעיניו ובהם יהגה מידי יום יום למען ירא ויפחד ויחזור לאחוריו, וירגיז יצר הטוב על יצר הרע, אי אזיל מוטב ואם לא, יקנוס עצמו על כל פעם שכועס במעות או תעניות, ואם לא יוכל לעצור ברוחו מלכעוס, על כל פנים ישמור לפיו מחסום מלדבר וכאילים לא יפתח פיו, ואם ידבר יהיה בקול נמוך בשעת כעסו מטוב ועד רע וכו' ". גדולי ישראל בכל הדורות ובכל המצבים הרחיקו מידה מגונה זו מעליהם, כמו שסיפר הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א על מרן הגרא"מ שך זצ"ל, שפעם הגיע להתפלל תפילת מנחה בבית הכנסת הגדול בבני ברק, והתיישב במקרה על כסאו של אדם פלוני. כיון שהאיש לא הכירו, התחיל לצעוק עליו בקולי קולות על שהעז לגזול את מקומו. מרן הרב שך במקום להשיב לו כדרכם של הרבה אנשים מנה אחת אפיים, להתעצבן ולהתקצף, החל מחבק ומנשק את מי שהתרגז עליו, והודיעו בנחת שלא ידע שהכסא שייך לו, ואילו ידע לא היה מתיישב שם. אחים ואחיות יקרים, כזה ראה וקדש. ויהי רצון שנזכה להרחיק מאיתנו את הכעס והחרון, ונזכה לגאולה ולשלום.

כאשר יוסף ואחיו העלו את ארונו של יעקב אביהם לקוברו במערת המכפלה כפי ציוויו, באו מלכי כנען ונשיאי ישמעאל למלחמה עימם כדי למנוע את קבורת יעקב במערת המכפלה. מלכי כנען סברו שמכיון שהמקום היה שייך מקדמת דנא לעפרון החיתי, וכאשר עלה יעקב למצרים סברו שהמקום הפקר וחזרו להחזיק בו, ונשיאי ישמעאל טענו שהם מזרע אברהם שקנה את המערה, אולם כאשר ראו את כיתרו של יוסף תלוי בארונו של יעקב, עמדו כולם ותלו בו כתריהם! בעת שהגיעו למערת הכפלה, עמד עשו ועיכב מלקבור את יעקב וטענתו שיעקב קבר את לאה בחלקו והחלק שנותר ריק לקבורה - שייך לו! לאחר שטענו כנגדו כי מכר את הבכורה, השיב מכנגד שאכן את הבכורה מכר, אך לא את מקום הקבורה. אך בני יעקב לא ויתרו והודיעוהו נאמנה ששמעו מפי יעקב אביהם - עמוד האמת אומר: "בקברי אשר כריתי לי", וכירה היינו מכירה! עשו הרשע עודנו עומד ברשעו, ומתמם ואומר: אם כך הראו לי שטר מכירה! אך דא עקא שהשטר מכירה היה במצרים, ולכן החליטו לשלוח את נפתלי הקל כאיילה דכתיב: "נפתלי איילה שלוחה הנותן אמרי שפר!" כעת קרה דבר לא מתוכנן: חושים בנו של דן שהיה חרש, שאל לפתע מדוע מתעכבת הקבורה, אמרו לו שעשו מעכב ומחכים עד שנפתלי יחזור ממצרים עם האישורים! אמר להם חושים, יהא אבי אבא מוטל בבזיון?! נטל חושים מקל והיכה בראשו של עשו, מת עשו בו במקום ואף עיניו נשרו לרגלי יעקב! פתח יעקב את עיניו וחיך כמו שכתוב בתהילים: "ישמח צדיק כי חזה נקם פעמיו ירחץ בדם הרשע"! והמפרשים הקדושים עומדים תמהים ושואלים: כיצד השבטים עצמם לא עשו את המעשה שעשה חושים, ומדוע לא זעקו הם את זעקתו: "אבי אבא מוטל בבזיון!?! הגאון רבי חיים שמואלביץ' זצ"ל, ראש ישיבת מיר ביאר, שמכאן אנו לומדים מהו כוחו של הרגל, השבטים הקדושים כל רגע ורגע שהתווכחו עם עשו חשבו הנה הנה אנו מנצחים אותו ומכריעים את הויכוח ומיד יקברו את אביהם, אך כאשר עשו "בתמימותו" דוחה אותם בטיעונים שונים, מתקררת בליבם אט אט ההרגשה הנוראה: אבי אבא מוטל בבזיון! ויכולים להמתין עם ארונו של יעקב עד שיבוא נפתלי! אולם חושים שלא שמע את כל הויכוח וממילא לא נתקררה דעתו קם ועשה מעשה שאיפשר את קבורתו של יעקב!

אחים יקרים, אם ההרגל יכל להשפיע על השבטים הקדושים - שבטי י-ה להתמהמה מעט לפי רום דרגתם, על אחת כמה וכמה שההרגל יכול לקנות שבייתה אצלנו. לא פעם אנו שומעים, קוראים ולומדים על מעלת לימוד התורה, אך התרגלנו כבר לשבת בבית ולשרוף את הזמן בידיים! ולימוד תורה בשבת מעלתו גבוהה פי כמה וכמה, אך התרגלנו (אמת לא כולם) לישון שינת צהריים עמוקה, ארוכה ומתוקה כנגד כל ימות השבוע, שהרי "שבת שקולה כנגד כולם"! שמענו על מעלת התפילה במנין שהרי הקב"ה לא מואס בתפילת הרבים, אך באמתחותינו נמצאים תירוצים מאלפים מדוע אנו "אנוסים ופטורים"! הדוגמאות ארוכות ורבות אך המצע קצר מלכתוב, נסתפק בדוגמיות אלו, אך הבה נעשה את חשבון נפשנו, וממילא נצעד עוד צעד קדימה כרצון בוראנו ויוצרנו!

זמני כניסת ויציאת השבת

ת"א	י"ם	חיסה	כ"ש	
16:35	16:19	16:22	16:36	כניסת שבת
17:35	17:34	17:33	17:36	יציאת שבת
18:08	18:12	18:05	18:09	רבועתם

הפטרת השבוע
הפטרה: ויקרבו ימי דוד (מלכים א, ב, יב)

סיפור לשבת

בשעתו כבדו עיני יצחק אבינו עליו השלום, ובפרשתנו כבדו עיני יעקב אבינו עליו השלום, רבים מגדולי ישראל היו "מאורי עינים". הורדוס עיוור את עיני בבא בן בוטא, ורב יוסף רב ששת היו עיוורים, המקובל האלוקי הראב"ד עיוור היה ולא ראה מאורות מימיו, ועם כל זאת גאון אדיר היה ולמד מפי אליהו הנביא זכור לטוב, ועוד. לפני כמאה וחמישים שנה זרח בטריופולי שבלוב אורו של הגאון המקובל רבי יצחק ואתורי זצ"ל שהיה משים לילות כימים והוגה בתורה הקדושה. גם כשהתעוור לא פסק מלימודו. תלמידי חכמים שביקשו להתעלות בתורה, הגיעו יום יום לביתו ולמדו מפיו, כשהוא משנן לפניו תלמודו בעל פה ומנחה אותם בנתיבות העיון המעמיק. שלושים ושלוש שנים היה סגי נהור ופיו לא פסק מגירסה, והתמדתו זו היא שהביאה לרפואתו. לטריפולי הזדמן ערבי ממרוקו, שידע פרק בהלכות רפואה. סחו לו על החכם היהודי הלומד יומם וליל למרות עיוורונו. ביקש הערבי שיביאוהו לפניו, ובעזרת רופא כל בשר, הצליח להשיב לו את מאור עיניו. מה רבתה שמחתו של הצדיק כאשר יכול היה לראות את האותיות הקדושות, ונוכח שלא החסיר ולא ייתר אפילו אות אחת, וכל התורה כולה, בנגלה ובנסתר, שגורה היתה על לשונו במדוייק! עם גדלותו העצומה בתורת הנסתר, בה עסק בסילודין כל הלילות, היה רבי יצחק גאון אדיר בנגלה, מעמודי ההוראה בעירו, בה כיהן כדיין וענה לכל שואליו בדבר ה' זו הלכה, בהדגישו כי הנגלה והנסתר אחד הם, ואין גדלות בנסתר בלא שתקדם לה ידיעה בחלק הנגלה שבתורה. בשנת תרס"ה נפטר זקן ושבע ימים, זיע"א.

בפרשתנו, אמר יעקב אבינו עליו השלום על שמעון ולוי: "ארור אפם כי עז, ועברתם כי קשתה". ידועה גנות הכעס, שעליה כתבו בספרים הקדושים שנשמתו הקדושה של האדם עוזבת אותו ככעסו, ככתוב "טורף נפשו באפו". מסופר כי נער כבן ארבע עשרה מתושבי הרובע הקטן (חארה צגירה) בג'רבה הלך בשבת לבית הכנסת עם חבירו, ולידם עבר הרב הנערץ, הגאון הקדוש רבי מכלוף עידאן זצ"ל. באקראי שמע הרב שבין השניים נתגלע ויכוח, והנער השמיע קללה. קרא הרב לנער, ושאלו לשם אביו. נבהל הנער, ופניו חוורו. התנצל, ואמר שפלט את הקללה מבלי דעת. הגיב הרב: "גם בלא דעת, נפש לא טוב". אין כמו דבר הנעשה בלא דעת, באקראי, כדי להצביע על מהות האדם ונפשו! לא היתה בפני הנער ברירה, והוכרח לומר את שם אביו ומשפחתו. עלה הרב לבית הכנסת לומר דרשתו, ולאחר הדרשה קרא לאבי הנער. אמר לו: "בנך כעס היום, וככעסו לא שמר פיו ולשונו. עליך לחנוך, והריני מטיל עליך קנס של מאה וארבעה פרנקים תרומה לשיבת אור תורה!". היה זה סכום גדול, והאב סבר וקיבל. שלח את בנו, להראות לרב את הקבלה. אמר לו הרב: "תשמור אותה, יבוא יום ותזדקק לה!". עברו שנים ומלחמת העולם השנייה, בעת הרעב והמחסור, שלח הרב את האב ובנו להביא חיטים מכפר רחוק. בדרכם חזרה עוכבו במחסום משטרת, ונדרשו להציג רשיון לסחור בתבואה. מובן שלא היה בידם. הוציא הבן את הקבלה והראה אותה לשוטרים, שאיפשרו להם להמשיך בדרכם...

(מעייני השבוע)

מטעמים לשבת

חידושים לפרשת השבוע

"ויקרבו ימי ישראל למות" (מז, כט)

שאל האור החיים הקדוש זצ"ל, כיצד נאמר: "ויקרבו ימי ישראל למות", והרי בפסוק נאמר: "כי לא ידע האדם את עתו", ובגמרא אמרו שיום המיתה מכוסה מכל בני האדם, ואיך ידע יעקב שקרבו ימיו להפטר מן העולם? ותירץ על פי חוכמת האמת, שנשמתו של האדם כוללת סכום ידוע של ייעודים, ניצוצות קדושה, וכנגדן נקצבו לו ימי חיים. בכל יום בו קיים מצוות ומעשים טובים, מאיר אותו ניצוץ נשמה באור יקרות. ואם עובר עליו יום בלי תורה, מצוות ומעשים טובים, נשאר אותו ניצוץ פגום וחסר עד שישוב בתשובה. ועל כך נאמר שאברהם אבינו היה "בא בימים", שהביא עימו את כל ימי חייו מאירים וזוהרים. ויעקב אבינו הבחין וראה שכל חלקי נשמתו זוהרים ומאירים, וידע כי קרבה שעתו לעלות לשמי רום, לעולם השכר המעותד לצדיקים.

(מעייני השבוע)

"ויוצא יוסף אותם מעם ברכיו וישתחו לאפיו ארצה"

(מח, יב)

לאחר שנשקם הוציאם יוסף מעם ברכיו כדי ליישבם זה לימין וזה לשמאל לסמוך ידיו עליהם ולברכם (רש"י). יש לפרש בדרך רמז, כי הנה ידוע ומפורסם על פי כללי החינוך, כי אין לפנק במידה מרובה את הילדים, כיון שיש לכך השלכות שליליות. ולכן כאן לאחר שיעקב נישקם, חשש יוסף שלא יהיו מפונקים מידי, ולכן הוצרכו עתה ברכה מיוחדת שהקירוב והנישוק לא יזיקו להם, והוציא אותם מברכי יעקב לברכם, וצריך תמיד ללכת לפי הכלל: "שמאל דוחה וימין מקרבת", ולזה רמז רש"י "כדי ליישבם זה לימין וזה לשמאל", שלפעמים צריך להשתמש ב"שמאל דוחה" ולפעמים ב"ימין מקרבת".

(תורת הפרשה)

"אשר לקחתי מיד האמורי בחרבי ובקשתי" (מח, כב)

בחרבי ובקשתי - במצוות ובמעשים טובים. (מדרש) בנוהג הוא במלחמה, שבתחילה משתמשים בקשת, כדי לירות באויב מרחוק, ורק לאחר מכן, כאשר האויב מצליח להתקרב פנים אל פנים, משתמשים בחרב. ואילו היה כאן המכוון לחרב וקשת פשוטות, הרי צריך היה לומר תחילה "בקשתי" ואחר כך "בחרבי". אלא, יש להסיק מזה שהמכוון כאן למצוות ומעשים טובים, והמלחמה - מלחמת היצר היא, ובמלחמת היצר הסדר אומנם הפוך - בתחילה מתנהל המאבק הקרוב, כדי לגרש את היצר מתוך הלב, לאחר שקנה לו שם שביתה עוד מיום הלידה - "כי יצר האדם רע מנעוריו", ורק לאחר מכן משכבר גורש היצר, יש לנהל נגדו את המלחמה מרחוק, שלא יוכל לחזור למקומו הקודם. וזהו "בחרבי ובקשתי" - את מלחמת היצר מקרוב ומרחוק, ניהלתי בעזרת המצוות והמעשים הטובים...

(מעייני השבוע)

אל תזלזלו!

הגאון רבי ירוחם יהודה לייב פרלמן זצ"ל, רבה של מינסק, הידוע בכינויו "הגדול ממינסק", היה מספר מפעם לפעם לפני נאמן ביתו, רבי מאיר היילפרין, את קורות חייו, ולאחר פטירת "הגדול ממינסק" קיבצם רבי מאיר בספר. וכה מספר על ימי ילדותו של הגאון ב"חדר": כאשר החלו ללמדו צורת אותיות, שאל את המלמד: הן במילת אלף שאתה מבטא, נשמעים כמה קולות אלף, ופה יש רק צורת א' אחת. המלמד לא הבין פשר שאלתו ויגער בו - מה אתה מפטפט, שים ליבך ללימודים! באותו מעמד נכח הרב הדיין רבי יעקב, מגדולי בריסק ונכבדיה, שהביא את אחד מצאצאיו אל החדר, ויהס את המלמד ויחליק בחיבה לחיי הילד ויאמר לו - יפה שאלת. הבה הבינך פשר דבר: ישנם עולמות רבים - עולם המחשבה ועולם הדיבור ועולם מעשה דק ועולם מעשה גס ויותר גס, ויותר גס ויותר גס, וככל שהדבר מתגשם יותר, הוא מוכרח להצטמצם יותר, שאלמלא כן לא היה אפשר למקום ולזמן להכילו. לא כל מה שחושבים מדברים, ולא כל מה שמדברים כותבים, ולא כל מה שכותבים מדפיסים. וזהו שאמר הכתוב "אחת דבר אלוקים שנים זו שמעתי", וזהו שאמרו חז"ל לא כשאני נכתב אני נקרא, ויש שאנו כותבים נוטריקון שמועט מחזיק את המרובה, כשתגדל תבין. המלמד מילא פיו צחוק לשמע דברי הרב ויאמר: "מה אדוני מדבר אל תינוק שאינו יודע בין ימינו לשמאלו כדבר אל איש מלומד ומבין?", השיבו הרב - "תינוק זה הינו מצויין, ומשאלתו אני מכיר, כי הבנתו עוברת הרבה את מידת ימיו, ואף כי לא יבין את כל הדברים שאמרתי לו, כי אמרתים יותר לעצמי מאשר לו, בכל זאת אני ערב לך כי התמצית הנוגעת לשאלתו, הוא מבין". הרב הלך לדרכו, והילד שמר את הדבר בליבו, וכפי שאנו רואים, שאף שזכה להעבירם לדורות הבאים! ללמדנו שאין "לזלזל" בשאלות הילדים. יש לנו להשיב להם בכבוד, בהערכה ולנסות "לצמצם" עצמינו בעבורם, ופעמים שהדברים מועילים לעתיד כמוכח בסיפור שלפנינו, וה' יזכנו לילדים חכמים ונבונים בתורה ומושפעים ביראה, אמן.

מהם היי נישואין?

בספר אהבה ורעות כתב בזו הלשון: הנישואין אינם הזדמנות למילוי דרישות. מעתה, יש לך בן זוג עימו תוכל להשתתף ולתת. מתחנתים כדי שיהיה לנו עם מי להטיב ואת מי לאהוב. זאת ההזדמנות האמיתית שהנישואין מעניקים. דרישות בנישואין נובעות מתוך גאווה. אדם חושב שהוא חשוב ויש למלא את כל בקשותיו. אדם ענו דורש מעט מאוד. מי הוא שיאמר לשני מה לעשות? יש להחליט כל ענין יחד, לאחר התייעצות הדדית. ביצוע מעשים רק אחרי שמשוחחים עליהם יחד, מראה שפלות וענוה - מידות מצוינות בישראל. אפשר ללמוד ממעשי הרב יוסף זונדל מסלנט זצ"ל, כמה שפל וענו אדם צריך להיות. טוב להתרגל להרהר בכל יום: מה עשיתי היום כדי לשמח את בן זוגי? אפשר להתקשר הביתה מהעבודה כדי לומר שלום. אפשר לקנות פרחים או מתנה קטנה. אפשר להציע עזרה לבת הזוג בתפקידיה, או פשוט לחייך כשאתה נכנס הביתה. בן הזוג יעריך כל צעד נוסף שתעשה, וזה יגרום שהקשר ביניכם יפרח וישגשג. לאחרונה בא אלי זוג והאישה התלוננה בפני, שברגע שבעלה חוזר הביתה מהעבודה, הוא מתחיל ללמוד תורה ובקושי אומר לה מילה. אמרתי לו שלמרות שההתמדה היא מעלה טובה, עליו ללמוד לאזן את זמנו. מרכיב חיוני בנישואים הוא למצוא זמן מועט בכל יום, בו יראה לאשתו שהיא חשובה לו והוא מתעניין בה. טוב לעשות זאת ברגע שחוזרים הביתה אחרי יום שלם. אין כאן הרבה ציפיות, אמרתי לבעל. היא רק רוצה להרגיש שיש לכם קשר, ואז היא תיתן לך ללמוד כמה שתרצה. האישה שמעה את דברי והנהנה בראשה ברגש רב לאות הסכמה. תחילת ההצלחה היא ראית הפוטנציאל של הנישואין. יש לדעת שהנישואין אינם רק חיוב, יש בהם יופי רב וזו זכות לממש אותם, ואשרי הזוכה.

עשה לך רב

שרית מנורר הרה"ג
הרב יוסף מוגרבי שליט"א

אינו בכללם.

באתי לעשות שילוח הקן, וכשהיונה ראתה אותי לידה היא ברחה, הרמתי את הגוזלים והחזרתי לקן, האם יצאתי ידי חובה? צריך שילוח ביד ממש (ויש מקילים על ידי מקל או משהו אחר), וכשבורחת אין זה שילוח כשיש לאישה פגישה מאוד חשובה ולבעל יש שיעור באותה שעה, ואי אפשר לשנות את מועד הפגישה וגם אין בייביסיטר, האם אפשר שהבעל לא ילך לשיעור?

מעלת לימוד התורה בחבורה מעלתה לאין ערוך ושיעור, ומי הוא זה ואיזה הוא אשר יקח על עצמו אחריות של ביטול תורה. אך פעמים שביטולה של תורה זהו יסודה ותלוי מאוד מהי נקראת "פגישה חשובה", וכי אם זה היה יומו האחרון היתה שאלה כזו בפיו? ולכן כל מקרה לגופו, וישאל את רבו למעשה כיצד לנהוג.

באקראי ולא באופן קבע.

גילינו שכמעט במשך שנה קראנו מספר תורה פסול, מה דין הברכות והקריאות שהיו עד היום?

להתחזק בכבוד התורה ולומדיה. ולהחזיק תלמידי חכמים מקופת הקהל.

שעולים לרגל לכותל בשלוש רגלים, באיזה חלק מהיממה יש עדיפות להיות בכותל?

מתי שיש הכי פחות מכשולות של שמירת העיניים כי איך יקיים "יראה כל זכורך" שעניינים אינן נקיות?

אדם שנחנק מקיסם עד כדי פרפור וניצל ברגע האחרון ממוות, האם יכול לברך הגומל בשם ומלכות?

אין ברכת הגומל אלא על ארבעה דברים בלבד, וכמו שכתוב בגמרא ובשולחן ערוך, ומאורע זה

בתפקידי כמנכ"ל חברה גדולה קיבלתי רכב מפואר, אני חש גאווה שאני נוהג, איך אפשר להגיע למצב שלא להתגאות ולהישאר צנוע?

מרון הגרא"ל שטיינמן זצ"ל ענה בכיצא בזה לאדם שאם לא גמר הוא את הש"ס או סדר ממונות מה יש לקנאות בו או מה יש לו להתגאות, וראוי שיזכיר לו את יום המיתה בו יעזוב לאחרים חילו, ומה לו להתגאות בעושר שאינו שלו. וטוב שיעשה אם ילמד את איגרת הרמב"ן ושב ורפא לו.

יש מנהג במקום אחד בשבת במנחה שהחזן נותן למישהו אחר את אמירת נקדישך והחזן עצמו אומר בלחש, האם מותר?

מרון הגר"ע יוסף זצ"ל הורה שלא יעשה כן לכתחילה, אלא אם כן הוא חזן נודע ויגרום התעלות או שמחה ותענוג לציבור, וגם זה

אל תקרי הליכות אלא הלכות

✿ ושאר חולים מותרים באכילה ובכל מקרה יעשו שאלת חכם.

✿ מותר לשטוף פה ולצחצח שיניים ביום התענית ובלבד שיזהר לא לבלוע מים, ומותר להתקלח ביום התענית אף במים חמים וכל שכן לטבול במקווה.

✿ סגולה נפלאה להרבות בצדקה ביום התענית ובפרט קודם תפילת המנחה.

✿ ראוי שלא לשמוע מוזיקה בליל ויום התענית.

✿ מנהגנו להניח תפילין בתפילת המנחה, ובמקום שלא נהגו בזה לא ישנה ממנהג המקום.

(באר המועדים)

✿ ביום עשרה בטבת סמך מלך בבל נבוכדנצר הרשע על ירושלים והביאם במצור ובמצוק וכל ישראל מתענים בו כדי לעורר ולפתוח הלבבות לדרכי תשובה, ויהיה זה זיכרון למעשינו הרעים ולמעשי אבותינו שגרמו לצרות אלו, ועל ידי כן נטיב את מעשינו ודרכינו ושב ורפא לנו.

✿ מנהגנו להכריז על הצום לאחר קריאת ההפטרה בשבת קודש.

✿ תענית זו חמורה יותר משאר תעניות עד כדי שאם היתה חלה בשבת, אי אפשר היה לדחותה והיא התענית היחידה שאם חלה בערב שבת קודש, נכנסים כולם מעונים לתוך השבת. ועל כן חייבים כולם להתענות בה, ורק מעוברות שקשה להן או מניקות

✿ חודש טבת הוא מהחודשים הקשים ומכוון כנגד חודש תמוז שבקיץ. וצריך כל אדם להתפלל אל ה' שיצילו מכל צרה וצוקה, ויזהר בדרכיו שלא להיכנס למקום סכנה וכיוצא בזה.

✿ חודש זה רמוז בפסוק: "ויהי כמשלוש חודשים ויאמר ליהודה זנתה תמר כלתך", והוא כנגד חודש טבת וחצי חודש שבט (בחורף) וכנגד חודש תמוז וחצי חודש אב (בקיץ), והדבר הטוב ביותר להתמתק הדינים הוא ללמוד תורה בלילה.

✿ יתאמץ כל אחד בחודש זה שלא להפסיק באמצע לימודו ויעסוק בתורה לשמה וירבה לגמול חסד בגופו ובממונו.

משל ונמשל

השקיעה, והבחורים, חברי החתן, החלו לצאת במחולות כנהוג, עד לעת הסעודה שתקיים באישון לילה. אבי החתן כבר לא היה אדם צעיר. ההתרגשות נתנה בו את אותותיה, והוא פנה אל המחותר ואמר: "מה לנו לשבת כאן ולחזות בריקודים? ראשי כבד עלי, הבה נסור לחדרנו וננוח עד עת האוכל!". ענה המחותר: "כן נעשה כאשר דיברת". קמו שניהם, ביקשו את סליחת הנאספים, ופרשו לחדרם. היו שם שני קבצנים, שהגיעו אל הסעודה. שמעו את דברי המחותרים, ראום יוצאים, והאחד פנה אל חברו ואמר: "דברים של טעם דיבר המחותר. הבה נעשה כן גם אננו. הרי איננו יוצאים כאן במחול, בוא נלך אל האכסניה לישון!". ענהו חברו: "הוי, שוטה שכמוך, התשווה אותך אל המחותרים? הם לא יכולים להרשות לעצמם להרדם, בטוחים הם שיעירום אל הסעודה, היא לא תתקיים בלעדיהם, אבל אננו, אם נשאר כאן - נחטוף איזו מנה, וניטול חלק בשמחה. אבל אם נרדם - מי יקצינו?!" אף כאן כך. רבותינו האמוראים יכולים לומר: אנו מבכרים להסתלק מן העולם לפני חבלי המשיח, כדי שלא נראה בבואם, משום שהם סמוכים ובטוחים שייצאום אל השמחה הגדולה ביאת הגואל במהרה. אבל אננו, אם נזכה להיות באותם ימים, נשיג גם אנו חלק ומנה, אבל אם נישן שנת עולם - מי יודע אם יקצינו... לפיכך אנו מבקשים, שהקב"ה יבנה את ירושלים במהרה בימינו, ותחזינה עינינו (שערי ארמון)

המגיד מקובנא זצ"ל, פתח במשל. מעשה בחיל אחד, שהפליא פלאות בשדה המערכה וחרף נפשו למות בשדה הקרב, ובאומץ ליבו סחף את כל הגדוד לניצחון מוחץ על האויב. לאות הוקרה באו והציגוהו לפני המלך. הוא בא לפניו הישר משדה הקרב, בגדי חמוצים מדם וחותרות רגלי - בימיהם היו מלפפים את השוקיים בחותרות בד - קרועות ומדלדלות. שמע המלך על עלילותיו, וכבדו בכבוד הגדול ביותר, הוא העניק לו במתנה את דגל המדינה השמור בבית המלך. דגל קטיפה מרהיב, הנפרש רק לעיתים נדירות, במעמדים מיוחדים. נטל החיל הבור את הבד, ובתנועות מחושבות קרעו לשנים. או אז התכופף, בחציו האחד חיתל את רגלו הימנית, ובחציו האחר את רגלו השמאלית - וכדי בזיון וקצף... והנמשל: השבת, מתנה יקרה היא, מבית גניזו של הקב"ה (שבת, י:), הולכים שוטים ובורים ומשתמשים בה לחותרות רגלים, לאכילה ושינה...

המגיד מוילנא, הג"ר זאב וולף זצ"ל, שאל: איך זה שאנו מבקשים שירושלים תבנה במהרה בימינו, ושתחזינה עינינו בשוכן לציון, והרי חבלי משיח הם כה קשים, עד שהאמוראים הקדושים בקשו "ייתן ולא אחמיניה" (שיבוא המשיח - ולא נראהו, סנהדרין צח:). והשיב - במשל. שני גבירים השתדכו, הגביר האחד ארס את בתו היחידה עם בן זקוניו של הגביר השני. החופה התקיימה לפני

<p>להצלחת כל התורמים והמסייעים לעלון</p>	<p>לעילוי נשמת האישה היקרה והחשובה אבי אנוך קור בן שלמה ופרידה ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>לעילוי נשמת האישה היקרה והחשובה מזכה הרבים ה' היים אברהם בן נזירה ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>לעילוי נשמת האישה היקרה המזוככת ביסורים עזרא בן גוהר ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>לעילוי נשמת האישה החשובה המזוככת ביסורים פרידה בת מליהה ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>לעילוי נשמת האישה החשובה המזוככת ביסורים שושנה פרהה בת סלימה ת.נ.צ.ב.ה.</p>
---	--	--	---	--	---

רוצה להיות ממזכי הרבים ולהפיץ את העלון?
052-7647449

להקדשות לתרומות ולכל עניני העלון אפשר לפנות לטלפון: 052-7647449
ניתן לתרום להוצאות העלון ולפעילויות המוסדות גם דרך נדרים פלוס" מכל רחבי הארץ למעוניינים שהעלון ישלח בדוא"ל, נא להשאיר הודעה: yeasa.beracha@gmail.com
כתובתנו: מפרץ שלמה 100 חולון טלפון: 03-5591756 פקס: 03-5584485

